EUROOPA KOHTU OTSUS (kolmas koda)

15. juuli 2010 *

Kohtuasjas C-70/09,

mille ese on EÜ artikli 234 alusel Verwaltungsgerichtshofi (Austria) 21. jaanuari 2009. aasta otsusega esitatud eelotsusetaotlus, mis saabus Euroopa Kohtusse 17. veebruaril 2009, menetluses

Alexander Hengartner,

Rudolf Gasser

versus

Landesregierung Vorarlberg,

* Kohtumenetluse keel: saksa.

EUROOPA KOHUS (kolmas koda),

koosseisus: koja esimees K. Lenaerts, kohtunikud R. Silva de Lapuerta (ettekandja), G. Arestis, J. Malenovský ja T. von Danwitz,

kohtujurist: N. Jääskinen,
kohtusekretär: ametnik K. Malacek,

arvestades kirjalikus menetluses ja 27. jaanuari 2010. aasta kohtuistungil esitatut,

arvestades kirjalikke märkusi, mille esitasid:

– A. Hengartner ja R. Gasser, esindaja: *Rechtsanwalt* A. Wittwer,

– Vorarlberger Landesregierung, esindaja: J. Müller,

– Austria valitsus, esindajad E. Riedl, E. Pürgy ja W. Hämmerle,

– Euroopa Komisjon, esindajad: W. Mölls ja T. Scharf,

olles 20. mai 2010. aasta kohtuistungil ära kuulanud kohtujuristi ettepaneku,

on teinud järgmise

otsuse

1 Eelotsusetaotlus puudutab Luxembourgis 21. juunil 1999 allkirjastatud Euroopa Ühenduse ja selle liikmesriikide ning Šveitsi Konföderatsiooni vahelise kokkuleppe isikute vaba liikumise kohta (EÜT 2002, L 114, lk 6; tõlge eesti keelde: ELT 2009, L 353, lk 71) I lisa sätete tõlgendamist.

2 See taotlus esitati kohtuvaidluses, milles osalevad ühelt poolt Šveitsi kodanikud A. Hengartner ja R. Gasser ja teiselt poolt Landesregierung Vorarlberg (Vorarlbergi liidumaa valitsus) ning mille sisu on jahimaksu tasumine tingimustel, kus viimati nimetatud isikutele kohaldatakse kõrgemat maksumäära kui Euroopa Liidu kodanikele.

Õiguslik raamistik

Kokkulepe isikute vaba liikumise kohta

3 Ühelt poolt Euroopa Ühendus ja selle liikmesriigid ning teiselt poolt Šveitsi Konföderatsioon sõlmisid 21. juunil 1999 seitse kokkulepet, mille hulgas oli ka kokkulepe isikute vaba liikumise kohta (edaspidi „kokkulepe"). Nõukogu ja komisjoni 4. aprilli 2002. aasta otsusega 2002/309/EÜ, Euratom (EÜT L 114, lk 1; ELT eriväljaanne 11/41, lk 89) on need seitse lepingut ühenduse nimel heaks kiidetud ning need jõustusid 1. juunil 2002.

4 Vastavalt kokkuleppe artikli 1 punktidele a ja b on selle eesmärk anda Euroopa Ühenduse ja Šveitsi kodanikele õigus siseneda kokkuleppeosaliste territooriumidele, seal elada, saada palgatööd või tegutseda füüsilisest isikust ettevõtjana ning jääda kokkuleppeosaliste territooriumile, samuti hõlbustada teenuste osutamist kokkuleppeosaliste territooriumidel ja eelkõige liberaliseerida lühiajaliste teenuste osutamist.

5 Kokkuleppe artikkel 2 „Diskrimineerimisest hoidumine" näeb ette:

„Käesoleva kokkuleppe I, II ja III lisa sätete kohaldamise tulemusena ja nende kohaselt ei diskrimineerita kokkuleppeosalise territooriumil seaduslikult elavaid teise kokkuleppeosalise kodanikke nende kodakondsuse alusel."

6 Kokkuleppe artikkel 4 „Elamis- ja majandustegevuses osalemise õigus” sätestab:

„Elamis- ja majandustegevuses osalemise õigus tagatakse vastavalt I lisa sätetele, kui artikliga 10 ei ole ette nähtud teisiti.”

7 Kokkuleppe artikkel 5 sisaldab teenuste osutamist käsitlevaid sätteid. Selle artikli lõige 3 näeb ette, et „Euroopa Ühenduse liikmesriikide ja Šveitsi kodanikel, kes sisenevad teise kokkuleppeosalise territooriumile üksnes teenuse saamise eesmärgil, on sisenemis- ja elamisõigus.” Sama artikli lõige 4 sätestab, et kõnealuses artiklis 5 nimetatud õigused tagatakse vastavalt kokkuleppe I–III lisale.

8 Kokkuleppe artikli 15 kohaselt on kokkuleppe lisad ja protokollid selle lahutamatu osa.

9 Kokkuleppe artikkel 16 „Viide ühenduse õigusele” on sõnastatud järgmiselt:

„1. Käesoleva kokkuleppe eesmärkide saavutamiseks võtavad kokkuleppeosalised kõik meetmed, et tagada nendevahelistes suhetes samaväärsete õiguste ja kohustuste kohaldamine kui nendes Euroopa Ühenduse õigusaktides, millele viidatakse.

2. Niivõrd kui käesoleva kokkuleppe kohaldamine on seotud ühenduse õiguse põhimõtetega, tuleb arvestada asjaomast Euroopa Ühenduste Kohtu pretsedendiõigust enne käesoleva kokkuleppe allkirjastamist. Pärast seda kuupäeva kehtestatud pretsedendiõigusest antakse Šveitsile teada. Kokkuleppe nõuetekohase toimimise tagamiseks määrab ühiskomitee ühe kokkuleppeosalise taotlusel kindlaks kõnealuse pretsedendiõiguse mõjud."

10 Kokkuleppe I lisa artikkel 17 keelab kokkuleppe artiklis 5 ette nähtud juhtudel piirangute seadmise kokkuleppeosalise territooriumil niisuguste piiriüleste teenuste osutamisele, mis ei ületa 90 tegelikku tööpäeva, ning samuti keelab see sisenemis- ja riigi territooriumil elamise õiguse piiramise, tingimusel et järgitakse teatavaid nõudeid.

11 Kokkuleppe I lisa artikkel 23 on sõnastatud järgmiselt:

„1. Isikult, kes on teenuse saaja käesoleva kokkuleppe artikli 5 lõike 3 tähenduses, ei nõuta elamisluba kolmekuulise või lühema elamisperioodi jaoks. Üle kolmekuulise elamisperioodi jaoks väljastatakse teenuse saajale elamisluba, mis kehtib sama kaua kui talle osutatav teenus. Sellise elamisperioodi vältel võib nimetatud isikud sotsiaalkindlustusskeemidest välja jätta.

2. Elamisluba kehtib kõikjal selle väljastanud riigi territooriumil."

Siseriiklikud õigusnormid

12 Vorarlbergi liidumaa jahiseaduse (Vorarlberger Gesetz über das Jagdwesen, *LGBl.* 32/1988) § 2 sätestab põhikohtuasja asjaolude toimumise ajal kohaldatavas redaktsioonis (*LGBl.* 54/2008) järgmist:

„Jahiõiguse sisu ja kasutamine

1. Jahiõigus on igasuguse jahipidamise alus. See on seotud maaomandiga ning hõlmab õigust ulukitega seotut korraldada, neile jahti pidada ning neist kasu saada.

2. Maaomanik võib oma jahiõigust käsutada niivõrd, kui tema maatükid moodustavad eraõigusliku jahipiirkonna (eraõigusliku jahiõiguse omanik). Ülejäänud jahipiirkondades käsutavad jahiõigust jahiühingud.

3. Jahiõiguse omanikud (lõige 2) võivad oma jahipiirkondi kasutada ise jahipidamiseks või anda jahipidamisõiguse üle rentnikele (jahiõiguse kasutajad)."

13 Kõnealuse seaduse § 20 on sõnastatud järgmiselt:

„Jahipiirkonna rentimine

1. Jahipiirkonna rentimine võib toimuda kahepoolse kokkuleppega, avaliku hankemenetlusega või avaliku oksjoniga. Jahipiirkonna rentimise raames peavad jahiõiguse omanikud tagama, et jahiõigust kasutatakse artiklis 3 sätestatud põhimõtete kohaselt.

2. Jahirendilepingu tähtaeg on kuus aastat jahiühingu jahipiirkonna puhul ja kuus või kaksteist aastat eraõiguslike jahipiirkondade puhul. Kui jahirendileping lõpetatakse ennetähtaegselt, võib kõnealuse piirkonna uuesti rendile anda ainult ajavahemikuks, mis on jäänud ennetähtaegselt lõpetatud rendilepingus algselt ette nähtud tähtaja lõpuni.

3. Jahirendileping sõlmitakse kirjalikult. See peab sisaldama kõiki jahiõiguse kasutamisega seotud kokkuleppeid, sealhulgas võimalikke kõrvalsätteid, mis seonduvad tagatiste esitamisega, jahiulukikahjustuste hüvitamise miinimummääradega või jahindusrajatiste rajamise, kasutamise või lammutamisega. Kokkulepped, mis ei sisaldu jahirendilepingus, ei kehti. Jahirendilepingus peavad tingimata olema kirjas jahiõiguse omaniku ja rentniku nimed, jahipiirkonna kirjeldus, asukoht ja pindala, rendilepingu algus- ja lõpptähtpäev ning rendi suurus.

4. Kui eraõiguslik jahipiirkond hõlmab teisele isikule kuuluvaid maatükke, mille pindala on rohkem kui 10 hektarit, peab seda piirkonda rendile anda sooviv eraõigusliku jahiõiguse omanik eelnevalt konsulteerima asjaomase maa omanikuga.

5. Jahiõiguse omanik peab esitama jahirendilepingu pädevale ametiasutusele ülevaatamiseks vähemalt üks aasta ja hiljemalt üks kuu enne rendilepingu algust. Jahirendileping jõustub kokkulepitud kuupäeval, kui pädev ametiasutus ei esita sellele kuu aja jooksul vastuväiteid või kui esitatud vastuväidete aluseks olnud probleemid on

kõrvaldatud selleks määratud mõistliku tähtaja jooksul. Neid sätteid kohaldatakse ka kehtivate jahirendilepingute muutmisele.

6. Liidumaa valitsus sätestab jahipiirkonna rentimise menetluse üksikasjalikud sätted määrusega."

14 Vorarlbergi jahimaksuseaduse (Vorarlberger Gesetz über die Erhebung einer Jagdabgabe, *LGBl.* 28/2003; edaspidi „jahimaksuseadus") § 1 kohaselt tuleb jahiõiguse kasutamise eest tasuda jahimaksu. Kõnealuse seaduse § 2 alusel on maksukohustuslane jahiõiguse omanik, selle õiguse kasutamise rentnikule üleandmise korral aga jahiõiguse kasutaja.

15 Jahimaksuseaduse § 3 määratleb maksubaasi järgmiselt:

„1. Jahirendilepingu korral määratakse maks aastarendi alusel, vajaduse korral koos lepingus kokku lepitud kõrvalkohustuste väärtusega. Jahijärelevalvekulusid ning jahi- ja jahiulukikahjustusi ei loeta kõrvalkohustusteks.

2. Rentimata jahipiirkondade puhul määratakse maks summa alusel, mis rendile andmise korral võidaks saada aastarendina.

3. Kui renditud jahipiirkonna puhul on aastase rendi summa koos lepinguliste kõrvalkohustuste väärtusega ilmselgelt väiksem kui summa, mida sellise piirkonna rentimisel võidaks saada, määratakse maks kindlaks samal moel nagu rentimata jahipiirkondade puhul.

[…]”

16 Jahimaksuseaduse artikli 4 lõike 1 kohaselt on Austrias alaliselt elavate isikute, Euroopa Liidu kodanike ning ka Euroopa Liidu õiguse alusel nendega võrdsustatud füüsiliste ja juriidiliste isikute jahimaksu määr 15% maksubaasist. Kõigi teiste isikute jahimaks on kõnealuse seaduse § 4 lõike 2 kohaselt 35% maksubaasist.

Põhikohtuasi ja eelotsuse küsimus

17 Šveitsi kodanikud A. Hengartner ja R. Gasser sõlmisid jahiühinguga 8. jaanuaril 2002 Austrias asuva jahipiirkonna rendilepingu, mille tähtaeg oli kuus aastat, 1. aprillist 2002 kuni 31. märtsini 2008. Aastarendiks lepiti kokku 10 900 eurot, renditud jahipiirkonna pindala oli 1 598 hektarit.

18 Euroopa Kohtule esitatud toimikust ilmneb, et põhikohtuasja kaebuse esitajad käisid Vorarlbergi liidumaal regulaarselt jahti pidamas.

19 Pädev ametiasutus kiitis 16. aprilli 2002. aasta otsusega heaks kahe jahiohutusega tegeleva isiku nimetamise põhikohtuasja kaebuse esitajate jahirendilepingu tähtajaks.

20 Vorarlbergi maksuameti 1. aprilli 2007. aasta otsusega määrati põhikohtuasja kaebuse esitajatele jahiaasta 1. aprillist 2007 kuni 31. märtsini 2008 eest jahimaks summas 4 359 eurot, mis moodustas 35% maksubaasist. Kaebuse esitajad esitasid kõnealuse otsuse peale vaide.

21 Nimetatud maksuamet jättis vaide 17. oktoobri 2007. aasta otsusega rahuldamata põhjendusega, et kõrgema maksumäära kohaldamine on õiguspärane. Samuti rõhutas maksuamet, et kokkulepet ei kohaldata jahipidamisele ega sellega seotud maksudele.

22 Põhikohtuasja kaebuse esitajad pöördusid seepeale Verwaltungsgerichtshofi poole ning väitsid eelkõige, et rikutud on asutamisvabadust ja liidu kodanikega võrdse kohtemise põhimõtet. Kaebuse esitajad selgitasid, et jahipidamine, nagu ka kalandus või põllumajandus, on majandustegevus, eriti sellistel asjaoludel nagu põhikohtuasjas, kus tapetud ulukid müüakse Austrias. Kaebuse esitajate väitel oleks Vorarlbergi liidumaa maksuamet pidanud kohaldama 15% maksumäära, et vältida diskrimineerimist rahvuse alusel.

23 Vorarlbergi maksuamet väidab omakorda, et jahipidamist tuleb lugeda spordiks, mille eesmärk ei ole pideva sissetuleku saamine.

24 Verwaltungsgerichtshof otsustas menetluse peatada ja esitada Euroopa Kohtule järgmise eelotsuse küsimuse:

„Kas jahipidamine on füüsilisest isikust ettevõtjana tegutsemine EÜ artikli 43 tähenduses ka juhul, kui jahipidamisõigust omav isik müüb lastud uluki liikmesriigi territooriumil, kuid selle tegevuse eesmärk tervikuna ei olnud kasu saamine?"

Eelotsuse küsimus

EÜ artikli 43 kohaldatavus

25 Sissejuhatuseks tuleb märkida, et kuigi eelotsusetaotluse esitanud kohus viitab sõnaselgelt EÜ artiklile 43 (muudetuna ELTL artikkel 49), saab asutamisvabadust käsitlevatele aluslepingu sätetele tugineda üksnes Euroopa Liidu liikmesriigi kodanik, kes soovib asuda teise liikmesriigi territooriumile, või selle sama liikmesriigi kodanik, kes on olukorras, mis on seotud mõne liidu õiguses ette nähtud olukorraga (vt selle kohta 25. juuni 1992. aasta otsus kohtuasjas C-147/91: Ferrer Laderer, EKL 1992, lk I-4097, punkt 7).

26 Neil asjaoludel ei saa aluslepingu asutamisvabadust käsitlevaid sätteid kohaldada niisuguse kolmanda riigi kodanikele nagu Šveitsi Konföderatsioon.

27 Euroopa Kohus võib eelotsusetaotluse esitanud kohtule tarviliku tõlgenduse andmiseks sellegipoolest arvestada liidu õiguskorda kuuluvaid norme, millele asjaomane liikmesriigi kohus ei ole oma eelotsusetaotluse sõnastuses viidanud (vt 12. detsembri 1990. aasta otsus kohtuasjas C-241/89: SARPP, EKL 1990, lk I-4695, punkt 8, ja 26. veebruari 2008. aasta otsus kohtuasjas C-506/06: Mayr, EKL 2008, lk I-1017, punkt 43).

28 Arvestades põhikohtuasja faktilist ja õiguslikku raamistikku, tuleb järgnevalt analüüsida esitatud küsimust kokkuleppe sätete seisukohalt.

Kokkuleppe tõlgendamine

29 Eelotsusetaotluse esitanud kohus soovib oma küsimusega sisuliselt teada, kas kokkuleppe sätetega on vastuolus see, kui liikmesriik kohaldab kohaliku maksu nõudmisel Šveitsi kodanikele kõrgemat maksumäära kui Euroopa Liidu liikmesriikide kodanikele.

30 Euroopa Kohtul tuleb seega analüüsida, kas kokkuleppe sätteid võib kohaldada sellisele maksuvaidlusele nagu põhikohtuasjas, ning jaatava vastuse korral teha kindlaks, milline on nende sätete ulatus. Kuna kokkulepe sisaldab seoses teenuste osutamise ja asutamisega erinevaid sätteid, tuleb lähtuvalt vaidlusalusest maksustamiskorrast määratleda selle tegevuse olemus, mida põhikohtuasja kaebuse esitajad Austria territooriumil praktiseerivad.

Vaidlusaluse tegevuse kvalifitseerimine

31 Tuleb sedastada, et jahimaksuseaduse kohaselt maksustatakse jahiõiguse kasutamine Voralbergi liidumaal aastamaksuga. Kuna esiteks on jahiõiguse rendi puhul maksukohustuslane rentnik ning kuna teiseks kuulub maks tasumisele sõltumata maksukohustuslase jahipidamise intensiivsusest, tuleb asuda sellegipoolest seisukohale, et sellisel juhul, nagu on vaidluse all põhikohtuasjas, on maksustatavaks teoskoosseisuks jahiõiguse rentimine Vorarlbergi liidumaal.

32 Eelotsusetaotluse esitanud kohtus vaidluse all olev lepinguline kohustus seisneb selles, et põhikohtuasja poolte kasutusse antakse tasu eest ja teatavatel tingimustel maaala jahipidamiseks. Rendileping käsitleb järelikult teenuste osutamist, mis põhikohtuasja puhul on piiriülesed teenused, kuna põhikohtuasja kaebuse esitajad, kes rendivad nimetatud maa-alal jahiõigust, peavad selle õiguse kasutamiseks minema Vorarlbergi liidumaa territooriumile.

33 Kõnealuseid kaebuse esitajaid tuleb seega käsitada niisuguse teenuse saajatena, mis seisneb ruumiga seotud ja ajas piiratud jahiõiguse tasu eest kasutusse andmises (vt selle kohta 21. oktoobri 1999. aasta otsus kohtuasjas C-97/98: Jägerskiöld, EKL 1999, lk I-7319, punkt 36).

34 Kuna maksustatav teokoosseis on jahiõiguse rentimine, on vaidlusaluse maksu õiguspärasuse hindamisel asjakohased ainult need kokkuleppe sätted, mis reguleerivad teenuste osutamist.

Kokkuleppe sätete mõju põhikohtuasjas vaidluse all olevale maksustamisele

35 Seoses põhikohtuasjas vaidluse all oleva äritehingu maksualase kohtlemisega peab kontrollima, kas teenuste osutamist käsitlevaid kokkuleppe sätteid tuleb tõlgendada selliselt, et nendega on vastuolus selline maks nagu põhikohtuasjas, mis sõltuvalt jahiõiguse rentniku kodakondsusest näeb ette kas 15% või 35% suuruse maksu kohaldamise maksubaasile.

36 Tuleb meenutada, et väljakujunenud kohtupraktika kohaselt tuleb rahvusvahelist lepingut tõlgendada mitte ainult lähtuvalt selle sõnastusest, vaid ka lähtuvalt selle eesmärkidest. 23. mai 1969. aasta rahvusvaheliste lepingute õiguse Viini konventsiooni artikkel 31 täpsustab sellega seoses, et lepingut tõlgendatakse heas usus, andes lepingus kasutatud mõistetele konteksti arvestades tavatähenduse ning lähtudes lepingu mõttest ja eesmärgist (vt selle kohta eelkõige 14. detsembri 1991. aasta arvamus 1/91, EKL 1991, lk I-6079, punkt 14; 2. märtsi 1999. aasta otsus kohtuasjas C-416/96: El-Yassini, EKL 1999, lk I-1209, punkt 47; 20. novembri 2001. aasta otsus kohtuasjas C-268/99: Jany jt, EKL 2001, lk I-8615, punkt 35, ja 25. veebruari 2010. aasta otsus kohtuasjas C-386/08: Brita, punktid 42 ja 43 ning seal viidatud kohtupraktika).

37 Sellega seoses tuleb rõhutada, et kokkuleppe artikli 1 punkti b kohaselt on kokkuleppe eesmärk hõlbustada ühenduse ja Šveitsi kodanike jaoks teenuste osutamist kokkuleppeosaliste territooriumidel ja liberaliseerida lühiajaliste teenuste osutamist

38 Tuleb ka täpsustada, et kokkuleppe artikli 5 lõige 3 annab isikutele, keda tuleb käsitada teenuste saajatena kokkuleppe tähenduses, sisenemis- ja elamisõiguse kokkuleppeosalise territooriumil. Kokkuleppe I lisa artikkel 23 sisaldab erisätteid seoses selliste isikute elamisloaga.

39 Seoses küsimusega, kas kokkulepe näeb lisaks teenuste saajate sissesõidu- ja elamisõigusele ette ka võrdse kohtlemise üldpõhimõtte kehtestamise osas, mis puudutab asjaomaste isikute õiguslikku seisundit kokkuleppeosalise territooriumil, tuleb märkida, et kuigi kokkuleppe artikkel 2 käsitleb diskrimineerimiskeelu põhimõtet, ei keela see siiski üldiselt ja täielikult kokkuleppeosalise niisuguste kodanike igasugust diskrimineerimist, kes elavad teise kokkuleppeosalise territooriumil, vaid see keelab üksnes diskrimineerimise kodakondsuse alusel ja niivõrd, kui asjaomaste kodanike olukord kuulub selle kokkuleppe I–III lisa kohaldamisalasse.

40 Kokkuleppes ja selle lisades ei ole erinorme, millega nähtaks ette teenuste saajate diskrimineerimiskeelu põhimõte niisuguste äritehingutega seotud maksusätete kohaldamisel, mille ese on teenuste osutamine.

41 Lisaks on Euroopa Kohus välja toonud, et Šveitsi Konföderatsioon ei ole liitunud ühenduse siseturuga, mille eesmärk on kõrvaldada kõik takistused, et luua täielikul liikumisvabadusel rajanev ala, mis on analoogne siseriikliku turuga ning mis hõlmab muu hulgas teenuste osutamise vabadust ja asutamisvabadust (vt 12. novembri 2009. aasta otsus kohtuasjas C-351/08: Grimme, EKL 2009, lk I-10777, punkt 27).

42 Euroopa Kohus on ka täpsustanud, et selles kontekstis ei saa siseturgu puudutavatele ühenduse õigusnormidele antud tõlgendust automaatselt üle kanda kokkuleppe tõlgendamisele, ilma et seda näeksid sõnaselgelt ette kokkuleppe enda sätted (vt 11. veebruari 2010. aasta otsus kohtuasjas C-541/08: Fokus Invest, EKL 2010, lk I-1025, punkt 28).

43 Eeltoodud kaalutlusi arvesse võttes tuleb esitatud küsimusele vastata, et kokkuleppe sätetega ei ole vastuolus see, kui kokkuleppeosalise kodanikku kui teenuse saajat koheldakse seoses niisuguse teenuse osutamise maksustamisega, nagu seda on jahiõiguse kasutusse andmine, teise kokkuleppeosalise territooriumil teisiti kui isikuid, kelle peamine elukoht on nimetatud territooriumil, kes on Euroopa Liidu kodanikud või Euroopa Liidu õiguse alusel nendega võrdsustatud isikud.

Kohtukulud

44 Kuna põhikohtuasja poolte jaoks on käesolev menetlus eelotsusetaotluse esitanud kohtus pooleli oleva asja üks staadium, otsustab kohtukulude jaotuse siseriiklik kohus. Euroopa Kohtule märkuste esitamisega seotud kulusid, välja arvatud poolte kohtukulud, ei hüvitata.

Esitatud põhjendustest lähtudes Euroopa Kohus (kolmas koda) otsustab:

Luxembourgis 21. juunil 1999 allkirjastatud Euroopa Ühenduse ja selle liikmesriikide ning Šveitsi Konföderatsiooni vahelise kokkuleppe isikute vaba liikumise

kohta sätetega ei ole vastuolus see, kui kokkuleppeosalise kodanikku kui teenuse saajat koheldakse seoses niisuguse teenuse osutamise maksustamisega, nagu seda on jahiõiguse kasutusse andmine, teise kokkuleppeosalise territooriumil teisiti kui isikuid, kelle peamine elukoht on nimetatud territooriumil, kes on Euroopa Liidu kodanikud või Euroopa Liidu õiguse alusel nendega võrdsustatud isikud.

Allkirjad